

Éhező lélekkel

Mindenki bennem van,
darabjaiban.
Mindenkiben vagyok, darabjaimban.
Nem veszítelek el!
Nem veszíthetsz el!

- o -

Volt mikor arcukat hozták el.
Most belénk öltöznek,
velünk járnak-kelnek.
Elhagyják létük tartományait...
hogy felbukkanjanak bennünk.
Angyalok kísérik őket,
hogyha ismét menniük kell,
menjünk...

- o -

Tudod ugye,
te is?
Kézen fogott angyalok vagyunk...
A nagy Isten nem restelt
kézen fogni minket
és gyémántot előszedni
szíve legközepéből,
hogy szemünkbe ejtse nehezékül.

Útmutatást is adott:
nem veszíthetjük el!
Ha mégis, kinő szárnyunk,
Istenbe könnyülünk és
nem láthatjuk egymást soha.

- o -

Megérkeztem.
Át kellene gyalogolnom
a Semmin.

Most dől el,
ami vagyok,
elég erős lesz-e
menni?!

- o -

Sem ott, sem máshol,
csak belül.
Kapaszkodás nélkül,
mélyen a magasban.
Láthatatlan szép Erő.
(Saját igazától szép
s rettentő.)
Faltalan vagyok,
határok nélküli.
Sem ott, sem máshol...
csak belül.

- o -

Az út csak befelé visz,
iránya más nem lehet...
Ha majd Isten szemével látsz,
párhuzamos idők nyílnak réseket.
Értetni fogsz,
de túl súlyos lesz, vagy könnyű,
világtalan-igaz leszel,
és ez szörnyű.

- o -

Az embernek két keze van.
Ha egymásba kapaszkodik
még azt hiheti
tartozik valakihez...
pedig csak
önmagához.

- 0 -

Virtuális vagyok:
összefüggésekben élő:
Istenből egy cseppnyi van.
Innen, ez.
Más, máshonnan.

- 0 -

Mind mi bennem él
valaki volt már egyszer.
A legelsőben Uram
magad voltál ketten.
Most velem legyél egy,
bennem.

- 0 -

Hát elhoztad a választ...
Mint a sötét anyag, magadba
ölelsz.
Vonsz, együtt kelünk ki elültetett
létünkéből.
Berepültél dimenziómba:
helyem a te helyed,
ha elég tág e szűk világ
neked.

- 0 -

Szárnyra kaptam,
de nem tudtam milyen lesz röptöm.
Angyalok járatán utaztam
szavaidat azóta őrzöm.
Mentem, ahová küldtél
álltam sötét börtönöknél.
Szárnymra ült e világ
hibásak lettek a hibák.
Minden ember tiszta marad,
Te mondtad: „Meváltottalak!”
Bűnünk a dimenzió
beleszületünk.
Nem láthatjuk onnan,
ahonnan Te nézel,
ahonnan tekinteted lézer,
metsz, vág és világol.
Egész dimenziónk jászol,
korhad, hideg, véletlenszerű...
Csak Te maradsz bennünk egyszerű.

- 0 -

Tápláld engem...
éhes a lelkem
ideát.
Már minden követ kenyérré változtattam,
egyben sem volt kovász,
csak fohász.
Szimmetria-tükrök fókuszában
viszontláttam a szavad:
„Énné tápláltalak,
utat söpörtem neked,
elhordtam minden hegyed,
ösvényeid kiköveztem.
Nézd, milyen fényes a Lelkem!
Tápláld engem!
Magaddal, Magammal.
Mondj ki, hogy kimondjalak
részemmel, szavammal.”

- 0 -

Böjtöl szűk világunk
Éhezik és felsír.
Kék egünkre a nap
lilás színekkel ír.
Némán, ruhátlanul
ködbe zártan állunk.
Éhező lélekkel,
szófukaran várunk.

A mózesi törvény
régen nincs meg bennünk,
sivatag porával
telefonálva lelkünk.
Nem negyven nap ez már
nem is kétszer annyi
kilúgozott szívünk
semmit nem tud adni.
Mi változtatunk
kővé kenyereket...
Ember szava nem hajt
Illés-szekereket.
Jól jön hatalom is,
ember csodálata...
Reklámtűzdelt semmi
világunk harmada.
Böjtölünk minden nap
hazudva vagy bízva.

Hogy kik, s mik vagyunk?
Lelkünkre van írva...

- o -

Még nem jött el...
Az órák várnak,
a mutatók perctelenül járnak.
Fontos az idő.
Ha nyelvünkön szólnak,
átzúg rajtunk a holnap.
Oly hideg, tiszta és fehér,
mint a kimondatlanság.

Akkor is sötét volt,
fekete tűrés,
szüzek jártak hangtalan,
nyomokban űr és
Ő maga,
a zajtalanság némán születő
záloga,

mert nem hisz benne lényünk,
ezért, hogy sötétségben élünk.

- o -

